

Arrest

nr. 79 302 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAHLALI, die *loco* advocaat L. VAN LANDEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 26 januari 2010, 2 februari 2010, 3 maart 2010, 16 april 2010 en 22 april 2010 dient verzoeker hierop aanvullingen in. De lokale politie van Antwerpen verricht een woonstcontrole en stelt op 6 mei 2010 vast dat verzoeker op het door hem opgegeven adres woont.

Op 18 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.04.2010 werd ingediend door :

A., M. (…)

nationaliteit: Marokko

geboren te (….) op 01.01.1956

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene beweert dat hij reeds meerdere geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen doch hij legt hiervan geen bewijzen voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij meerdere geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen volstaat niet om een grond tot regularisatie te vormen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou de Nederlandse taal spreken, is werkwillic en zou reeds gewerkt hebben, heeft een eigen huurovereenkomst en legt getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Verder haalt betrokkene ook aan dat hij onder het criteria ‘andere prangende humanitaire situaties’ zou vallen doch hij legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.

Wat betreft het feit dat zijn dochter en zijn achterneef in België wonen en/of de Belgische nationaliteit hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie zou vormen waardoor dit element niet kan weerhouden worden.

Tot slot beweert betrokkene dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij geen enkele binding meer heeft met Marokko en dat het onmogelijk is zich te regulariseren omwille van de administratieve moeilijkheden die daar gelden gelet op zijn lange afwezigheid doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om een grond tot regularisatie te vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

(...)"

Op 25 november 2011 wordt de bestreden beslissing van 18 oktober 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de criteria vastgelegd in de instructie van 19 juli 2009, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, alsook van het algemeen principe patere legem quam ipse fecisti.

9.1.1 INLEIDING

9.1.1.1 Artikel 9 Vreemdelingenwet (VW)

Artikel 9 VW stelt dat een vreemdeling gemachtigd dient te worden om langer dan drie maanden in België te verblijven. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid (de heer M. Wathelet) heeft de bevoegdheid deze machtiging toe te kennen.

9.1.1.2 De Instructies van 19 juli 2009

Bepaalde specifieke "humanitaire" situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 19 juli 2009 vaardigde de federale overheid instructies uit met betrekking tot een tiental situaties van vreemdelingen op grond waarvan de verblijfstoestand van deze vreemdelingen kon worden geregulariseerd. Naast deze 10 situaties blijven de Minister, Staatssecretaris en de DVZ nog steeds bevoegd om discretionair te beslissen over regularisatie-aanvragen.

9.1.1.3 Vernietiging van de instructies van 19 juli 2009

In haar Arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State de voornoemde instructies van 19 juli 2009.

9.1.1.4 Engagement van de heer Staatssecretaris Wathelet

In antwoord op het voormelde arrest van de Raad van State benadrukten de Staatssecretaris en Minister voor Asiel- en Migratiebeleid hun discretionaire bevoegdheid om beslissingen te nemen in de regularisatiedossiers. Zowel de Staatssecretaris als DVZ beloofden 'loyaal' te blijven aan de reeds uitgevaardigde instructies.

De heer Staatssecretaris Melchior Wathelet voor Migratie- en Asielbeleid verduidelijkte in het najaar van 2009 duidelijk dat elk regularisatiedossier 'dossier per dossier' zou behandeld worden. Een afweging van elke individuele situatie dringt zich op. De heer Staatssecretaris Wathelet wijst op zijn website nogmaals op de noodzaak aan proportionaliteit tussen openbare orde en het waarborgen van persoonlijke en familiale rechten en verwijst hiervoor naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest RVV 24.096 van 02/03/09).

Uit de beslissing in casu van DVZ van 18/10/2011 blijkt duidelijk dat er geen afweging werd gemaakt van de individuele situatie van verzoeker.

9.1.2 MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT & BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

9.1.2.1 Inleiding: definitie materiële motiveringsplicht

In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

9.1.2.2 Regularisatieaanvraag van verzoeker conform de criteria 2.8A van de (vernietigde) instructies

Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij hij de toepassing heeft gevorderd van de instructie van de Staatssecretaris van 19 juli 2009. (stuk 2: aanvraag tot regularisatie + typeformulier + inventaris).

Verzoeker beroept zich op het criterium 2.8A.

De voorwaarden om onder criterium 2.8 A te vallen zijn de volgende:

- 1. Sedert minstens vijf jaar ononderbroken in België verblijven, duurzaam lokaal verankerd zijn, kennis hebben van de landstalen en werkbereid zijn;*

EN

- 2. Voor 18/03/2008 een wettig verblijf hebben gehad OF voor deze datum minstens een geloofwaardige poging hebben ondernomen tot het bekomen van een legaal verblijf.*

Aangezien eerste verzoeker minstens sinds begin 2004 in België verblijft, mocht hij er dan ook van uitgaan dat hij een aanvraag kon indienen op basis van criterium 2.8 A.

DVZ betwist niet dat verzoeker minstens vijf jaar ononderbroken in België verblijft en duurzaam lokaal verankerd is, doch betwist dat:

- Verzoeker voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging ondernam tot het bekomen van een legaal statuut (criterium 2.8a);*

9.1.2.3 Criterium 2.8.A : Onduidelijkheid over het begrip 'geloofwaardige poging'

Het criterium 2.8 A werd onder meer in het vademecum verduidelijkt. Echter, in de aanloop naar de regularisatiecampagne bestond er heel wat onduidelijkheid met betrekking tot de invulling van het begrip "geloofwaardige poging".

In de media en fora rond het vreemdelingenrecht werd het begrip 'geloofwaardige poging' uitvoerig besproken in de hoop enige duidelijkheid te creëren.

- <http://www.mo.be/opinie/de-regularisatiecampagne-was-een-slechte-aprilgrap>:*

"Vele personen, die een aanvraag indienden op basis van een verblijf van 5 jaar, kregen een negatieve beslissing met het argument dat hun ondernomen pogingen om uit de clandestiniteit te komen (de geloofwaardige pogingen) onvoldoende waren. Welke poging is geloofwaardiger dan zijn gegevens doorgeven aan de autoriteiten – wat neerkomt op zich aangeven - om deze wil aan te tonen?"

- <http://www.brusselnieuws.be/artikel/onduidelijkheid-troef-over-regularisatiecriteria>*

"Binnen het criterium 'duurzame lokale verankering' zorgt nog een ander luik voor discussie. Zo komen ook vreemdelingen die minstens vijf jaar ononderbroken in België verblijven, en tijdens die periode een geloofwaardige poging ondernomen hebben om een wettig verblijf in België te bekomen, in aanmerking. Maar wat is een 'geloofwaardige poging'?"

Foyer-juriste B.: "Als iemand één keer bij een advocaat voor een regularisatieverzoek is langsgeweest, is dat dan voldoende?"

De dienst Vreemdelingenzaken wijst erop dat "het geheel van alle elementen zwaar genoeg moet wegen." Volgens de woordvoester van Melchior Wathelet (CDH), staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, zijn "mensen die enkel met een advocaat gepraat hebben, weinig geloofwaardig. Maar Vreemdelingenzaken bekijkt dat dossier per dossier."

- Tijdschrift Vluchtschrift van Caritas International, uitgave juli-september 2009, p. 13: "Is het begrip "geloofwaardige pogingen" een premie voor foutieve aanvragen?"*

"Om aan criterium 2.8.A te voldoen, moet men ofwel wettelijk in België hebben verbleven, ofwel "geloofwaardige pogingen" hebben ondernomen om een wettelijk verblijf in België te bekomen. De administratie zou moeten vinden dat een regularisatieaanvraag een "geloofwaardige poging" inhoudt. Men kan zich afvragen of dit begrip de vreemdelingen niet benadeelt die op advies van eerlijke hulpverleners geen regularisatieprocedure zijn begonnen, omdat zij toch geen kans zouden maken. De mensen die zich in dit geval bevinden, hebben er alle belang bij om aan de sociale of juridische dienst of de advocaat die hen dat advies heeft gegeven, te vragen dat die een document opstelt, waarin staat dat ze dat advies hebben ingewonnen - dit terecht, met name om de administratie niet te overrompelen met manifest ongegronde aanvragen. Om deze eerlijke hulpverleners niet te bestraffen, volgt men best zorgvuldig hoe dit begrip zal worden geïnterpreteerd."

9.1.2.4 Verduidelijking vanwege de Staatssecretaris

Staatssecretaris Wathelet richtte een opvolgingscomité voor de regularisatie op, met vertegenwoordigers van de bevoegde kabinetten, de DVZ, het FAM, de Ordes van de Balies, en het CGKR. Het comité kwam al enkele keren samen en besprak knelpunten en onduidelijkheden in verband met de regularisatie. Sommige interpretatieproblemen ivm de criteria voor regularisatie werden daardoor beantwoord en opgelost.

Tijdens de uiteenzetting van de Minister en Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid te Brussel (02/09/2009 @ Residence Palace te Brussel) werd erop gehamerd dat de criteria soepel zou worden geïnterpreteerd. Het staat alleszins vast dat er geen duidelijke definitie was van het begrip geloofwaardige poging.

In de nieuwsbrief van de website kruispunt migratie – integratie dd. 8 april 2011 kan men lezen dat aan DVZ gevraagd werd, vanuit het Kabinet van de Staatssecretaris, om zijn praktijk inzake een aantal regularisatiecriteria aan te passen. (stuk 4)

DVZ moet de criteria die omschreven zijn in de instructie van 19/7/2009 over artikel 9bis Verblijfswet opnieuw toepassen zoals oorspronkelijk aangekondigd. De laatste tijd stelde DVZ bijkomende voorwaarden aan de toepassing van sommige richtlijnen van de regering. Dat moet stoppen, zegt zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als ook het kabinet van staatssecretaris Wathelet.

De heer Staatssecretaris Wathelet verduidelijkte in persoon op de hoorzitting dat verzoekers hun geloofwaardige poging konden aantonen met andere documenten dan louter een 'officiële' regularisatieaanvraag of asielaanvraag of gezinshereniging..., ingediend bij DVZ.

Aldus kan verzoeker vaststellen dat de Staatssecretaris zich ertoe heeft verbonden het criterium 'geloofwaardige poging' soepel toe te passen, dat de Staatssecretaris DVZ thans vraagt hem hierin te volgen en dat een sluitende definitie van het begrip 'geloofwaardige poging' voor de Staatssecretaris niet noodzakelijk blijkt te zijn.

Bij gebreke aan concrete regelgeving dient het begrip geloofwaardige pogingen dan ook te worden geïnterpreteerd vanuit het standpunt van de persoon die deze poging heeft ondernomen.

Verzoeker voegde terecht als bewijs van geloofwaardige poging de documenten voor waaruit blijkt dat hij heeft getracht via het volgen van Nederlandse lessende eerste stappen te zetten teneinde zijn verblijfstoestand te regulariseren.

DVZ schendt het rechtzekerheidsbeginsel, wanneer het ingaat tegen de instructies en informatie die verstrekt werden van overheidswege.

9.1.2.5 De geloofwaardige poging van verzoeker

In de bestreden beslissing stelt de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte dat verzoeker vóór 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken betwist echter niet dat verzoeker een ononderbroken verblijf in België heeft gehad en duurzaam lokaal verankerd is.

Het is echter onaanvaardbaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken onder andere het volgen van Nederlandse lessen niet aanvaardt als zijnde een geloofwaardige poging tot regularisatie. Betreffende overige zaken zoals consultering van raadslieden in voorafgaande periodes met betrekking tot peiling naar kans op regularisatie, bevindt verzoeker zich in de onmogelijkheid om hiervoor nog een schriftelijk bewijs van voor te leggen.

Daarenboven wordt er wel een begin van bewijs voorgelegd door het bewijs van lokale verankering, alsook door de aanwezigheid van neef en dochter van verzoeker in België, welke de Belgische nationaliteit bezitten.

9.1.2.6 Patere legem quam ipse fecisti (Respecteer/Gedoog de wet die U zelf heeft gemaakt)

In zoverre de bestreden beslissing aanvoert dat verzoeker geen geloofwaardige pogingen ondernomen om een verblijfsvergunning te bekomen, schendt deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel alsook het algemeen principe patere legem quam ipse fecisti.

De Staatssecretaris beschikt weliswaar over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden ten einde een verblijfsrecht toe te staan, doch deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (R.v.St. 16 juni 2004. nr. 132.494).

Inzoverre de overheid, in casu de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid, in een officiële instructie van 19 juli 2009 de criteria vastlegt op grond waarvan een vreemdeling gedurende een periode van drie maanden een aanvraag tot regularisatie kan indienen om een verblijfsvergunning te bekomen, waarbij sommige elementen van deze criteria niet duidelijk werden gedefinieerd, waardoor bepaalde vreemdelingen, meer in het bijzonder de huidige verzoekers de hoop kregen en bij wie de valse verwachting/valse hoop werd gewekt dat zij in aanmerking kwamen voor regularisatie, dan kan men spreken van een onzorgvuldige beslissing, waarbij de overheid als het ware achteraf op zijn eigen woorden terugkomt.

Indien de overheid de officiële instructies alsook de persoonlijke verduidelijkingen van de Staatssecretaris naast zich neerlegt oftewel er voorwaarden aan toevoegt (zie arrest nr. 53.640 van de RVV), schendt de overheid haar zorgvuldigheidsplicht, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel alsook het adagium 'patere legem quam ipse fecisti'.

Gelet op de documenten die verzoeker voegde en gelet op de woorden van de Staatssecretaris, mochten verzoekers er in alle redelijkheid van uitgaan dat hij voldeed aan alle criteria om te worden geregulariseerd op grond van criterium 2.8A.

De bestreden beslissing schendt dit vertrouwen.

9.1.2.9 Besluit

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft DVZ de voorhande gegevens niet correct beoordeeld. Zo is DVZ, door te weigeren het begrip 'geloofwaardige poging' soepel te interpreteren (zoals aangekondigd door de overheid in de loop van de regularisatiecampagne), tot een onredelijke beslissing gekomen.

Met het nemen van deze onredelijke beslissing, disproportioneel met de gevolgen ervan, creëert DVZ een ongelijkheid tussen de dossiers waarin het begrip 'geloofwaardige poging' wel soepel en ruim wordt opgevat.

DVZ heeft geen individuele afweging gemaakt van de belangen van alle betrokken partijen, althans blijkt dit niet uit de bestreden beslissing."

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de enige kritiek van verzoeker erin bestaat dat hij meent wel te hebben voldaan aan de voorwaarden van het criterium 2.8 A van de instructie en dat hij wel geloofwaardige pogingen heeft ondernomen. Volgens de verwerende partij neemt verzoeker kennelijk zijn eigen wensen voor werkelijkheid, doch kan hij hierbij niet worden gevolgd. De verwerende partij merkt vooreerst op dat de media en fora waarnaar verzoeker verwijst, geenszins het standpunt van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weergeven; de verwerende partij voegt in bijlage de verklaring van de staatssecretaris dat het artikel op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie van 8 april 2011 niet kan worden beschouwd als een correcte weergave van wat hij heeft gezegd. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij stelt verder dat verzoeker zich in zijn aanvraag heeft beroepen op het criterium 2.8 A en hierbij dient aan te tonen dat hij voor 18 maart 2008 hetzij een periode van wettig verblijf heeft bekomen, hetzij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Volgens de verwerende partij meent verzoeker aan deze voorwaarde te hebben voldaan en houdt hij voor dat *"het onaanvaardbaar [is] dat de Dienst Vreemdelingenzaken onder andere het volgen van Nederlan[d]se lessen niet aanvaardt als zijnde een geloofwaardige poging tot regularisatie"*. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker zich in zijn aanvraag of aanvullingen niet heeft beroepen op het volgen van Nederlandse lessen als zijnde een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker kan dit dan ook niet dienstig voor het eerst in zijn verzoekschrift doen. De verwerende partij stipt tevens aan dat nazicht van de stukken van het dossier leert dat verzoeker zich in zijn aanvraag ingediend bij schrijven d.d. 14 december 2009 heeft beperkt tot de loutere ponering dat *"[v]erzoeker [...] reeds meerdere geloofwaardige pogingen [heeft] ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen"*, waarna verzoeker allerlei beschouwingen uitte nopens zijn beweerde integratie. Volgens de verwerende partij heeft verzoeker zich in zijn aanvraag enkel beroepen op zijn kennis van het Nederlands als bewijs van de duurzame lokale verandering en de wil om zich in België te integreren. In zijn aanvullingen heeft verzoeker zijn adreswijzigingen meegedeeld, doch met geen woord meer gerept aangaande het wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging voor deze datum. Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geenszins worden aangenomen.

De verwerende partij laat voorts gelden dat verzoeker meent te voldoen aan het criterium 2.8 A van de instructie, doch niet dienstig kan betwisten dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel bewijs van een periode van wettig verblijf of een geloofwaardige poging hiertoe heeft ondernomen. Volgens de verwerende partij erkent verzoeker dit ook door in zijn verzoekschrift plots een nieuwe invulling te proberen geven aan het begrip 'geloofwaardige poging' en in zijn verzoekschrift voor het eerst te pogen voorhouden dat het volgen van lessen Nederlands zulke geloofwaardige poging zou uitmaken. Los van de vaststelling dat zulks geenszins het geval is, moet worden vastgesteld dat verzoeker zich hierop niet heeft beroepen in zijn aanvraag als bewijs van geloofwaardige poging. Verzoeker toont dan ook niet aan als zou de concrete motivering van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn.

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Volgens de

verwerende partij heeft de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. Het loutere feit dat verzoeker het hiermee niet eens is, maakt niet dat de eerste bestreden beslissing onredelijk zou zijn.

De verwerende partij merkt ten slotte op dat noch de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, noch van het algemeen principe *patere legem quam ipse fecisti* kan worden aangenomen. Volgens de verwerende partij toont verzoeker geenszins aan dat de gemachtigde "*de officiële instructies alsook de persoonlijke verduidelijkingen*" naast zich neerlegt. Integendeel is verzoeker zelf nalatig geweest door in zijn aanvraag niet toe te lichten waaruit de geloofwaardige pogingen die hij zou hebben ondernomen dan wel zouden bestaan en hiervan het bewijs te leveren. De *in casu* eerste bestreden beslissing werd dan ook rechtmatig genomen.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief. Bovendien duidt de eerste bestreden beslissing aan op welke motieven zij is geschraagd.

3.1.3 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker voert aan dat er geen definitie is van het begrip "geloofwaardige poging" in de instructie van 19 juli 2009 en stelt dat, al is de instructie vernietigd, verzoeker dan nog reeds lange tijd in België verblijft.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden

verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoeker zoals uiteengezet in het eerste middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8 A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8 A. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoeker dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De omstandigheid dat de raadsman van verzoeker ter zitting aangeeft dat er in het licht van de rechtspraak van de Raad van State van 5 oktober 2011 en 1 december 2011 moet vastgesteld worden dat de instructie vernietigd is, doet hieraan geen afbreuk: de Raad van State had immers reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie vernietigd, zodat van de omstandigheid van deze vernietiging en de desondanks verdere toepassing van een vernietigde instructie, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoeker nagelaten heeft te doen.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het criterium 2.8 A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, zoals uiteengezet door verzoeker, is *in casu* niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)

9.2.1 Schending formele motiveringsplicht

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt” (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2001 en RVV nr. 11.801, 27 mei 2007).

Verzoeker komt, zoals hierboven aangehaald, zowel in aanmerking voor criterium 2.8A, als voor criterium ‘prangende humanitaire situatie’ van de voormelde vernietigde instructies.

In de motivering van de bestreden beslissing gaat DVZ wel in op de reden van weigering van verblijf onder criterium 2.8 A, doch maakt geen melding van de reden waarom het criterium Prangende Humanitaire situatie niet wordt weerhouden.

Het is voor verzoeker dan ook geheel onduidelijk of DVZ het dossier heeft onderzocht op basis van de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker niet in staat is zijn beroepsmogelijkheid correct te beoordelen.

DVZ heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

9.2.2 Schending van het recht op privéleven

Artikel 8 EVRM : (...)

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privéleven van verzoeker en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M.

Het begrip privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn naaste vrienden en kennissen, de lessen en cursussen die hij volgt en de toekomst die hij momenteel uitbouwt in België.

Het Ministerie van Binnenlandse Zaken publiceerde een Toelichting m.b.t. de toepassing van art. 9 bis van de Wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdeling. We lezen het volgende: “inzake de vaststelling van een ‘prangende humanitaire situatie’ geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State”.

Het weigeren van een verblijfsvergunning vormt een inmenging die slechts is toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Dat de weigering van verblijf van verzoeker absoluut niet noodzakelijk is in onze democratische samenleving en niet beantwoordt aan een ‘dwingende sociale noodzaak’.

De weigering van de regularisatieaanvraag is gezien de concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt een ongerechtvaardigde inmenging van het openbaar gezag in het privéleven van verzoekende partij. Door in te breken in het privéleven van verzoeker wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privéleven.

Een verwijdering van verzoeker van het grondgebied creëert een onzekere situatie. Het kan niet worden gegarandeerd dat verzoeker België achteraf opnieuw kan betreden.

In toepassing van het tweede middel is de bestreden beslissing tevens nietig.”

3.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de eerste bestreden beslissing, nu hij deze in het inleidend verzoekschrift aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Verwijzend naar de motieven van de eerste bestreden beslissing, stelt de verwerende partij verder dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat in de eerste bestreden beslissing “geen melding [wordt gemaakt] van de reden waarom het criterium Prangende Humanitaire situatie niet wordt weerhouden”. Volgens de verwerende partij mist verzoekers kritiek feitelijke grondslag.

In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, err. BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM), betoogt de verwerende partij dat verzoeker in gebreke blijft op afdoende wijze uiteen te zetten op welke wijze zijn privéleven zou worden geschonden door de eerste bestreden beslissing; verzoeker beperkt zich tot allerlei vage beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waaruit zijn privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM zou bestaan. Volgens de verwerende partij kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn naaste vrienden en kennissen.

De verwerende partij wijst er dienaangaande op dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat de ongegrondheidsbeslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Volgens de verwerende partij betreft verzoekers beschouwing als zou niet kunnen worden gegarandeerd dat verzoeker België achteraf opnieuw kan betreden een uiterst vage bewering die door geen enkel element wordt ondersteund noch aannemelijk gemaakt en die dan ook niet kan worden aangenomen.

De verwerende partij besluit dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat verzoekers middel niet kan worden aangenomen.

3.2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker opwerpt dat de eerste bestreden beslissing "*geen melding [maakt] van de reden waarom het criterium Prangende Humanitaire situatie niet wordt weerhouden*", merkt de Raad op dat bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk is ingegaan op het door verzoeker aangehaalde criterium "*Andere prangende humanitaire situaties*". Er wordt immers overwogen: "*Verder haalt betrokkene ook aan dat hij onder het criteria 'andere prangende humanitaire situaties' zou vallen doch hij legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.*". De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet 'verder' te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden.

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2 In het middel voert verzoeker vervolgens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggend geval wijst verzoeker in algemene bewoordingen op het feit dat hij in België naaste vrienden en kennissen heeft. Verzoeker geeft verder geen aanduiding van een familie- of gezinsleven in België. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- of gezinsleven, enkel van een niet nader gepreciseerd privéleven.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting voor de staat om het recht op privéleven te handhaven te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten dat er voor hem belemmeringen voorhanden zijn elders een normaal en effectief privéleven uit te bouwen of verder te zetten, is de Raad van oordeel dat er in voorliggend geval op de Staat geen positieve verplichting rust het recht op privéleven in België te handhaven.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET